

Thema: *De Joodse feesten*

De oudtestamentische feesten: Wat hebben ze ons nog te zeggen?

Inleiding

De benaming 'Joodse feesten' zou aanleiding kunnen geven om te denken, dat deze feesten voor het nieuwtestamentisch volk van God geen betekenis meer hebben en dus zijn afgedaan. Joodse feesten? - het is beter te spreken van de 'Oudtestamentische feesten'.

Beperken we ons even tot de drie zogenaamde 'grote' feesten, zoals die in Lev. 23 en Deut. 16:1-17 worden genoemd als door God *voor altijd* ingesteld: Pesach (met Matsot en Omer Résjiet), Sjavu'ot en Soekkoth.

Juist voor deze feesten, moest men opgaan naar de Tempel om deze feesten als volk van God te vieren.

Deze feesten hebben te maken met de oogst, als genadegave van God. God zorgt en doet alle gewassen groeien, zodat er steeds weer geoogst kan worden. Daarom moet *Hij* centraal staan en moet *Hém* dank gebracht worden.

Deze drie feesten hebben nog steeds betekenis voor het nieuwtestamentische volk van God uit Joden en heidenen, wat niet wil zeggen, dat gelovigen uit de heidenen die feesten precies zo moeten vieren als in het Oude Testament is voorgeschreven. Wij brengen in rekening dat de Heer Jezus de diepe betekenis van deze feesten tot volheid kwam brengen. Wat Hij vervuld heeft, is juist *niet* afgeschaft.

Door Christus' verlossingswerk komt de diepe geestelijke dimensie aan het licht van de oudtestamentische feesten.

1. Pesach / Pasen

Pesach, zo lezen we in Leviticus, moet worden gevierd op de veertiende van de eerste maand. In de bijbelse tijd was dat de maand Abib. In de Babylonische tijd is een nieuwe kalender vastgesteld en zijn de namen van de maanden gewijzigd. Sindsdien heet de eerste maand Nisan.

Dit feest van de uittocht uit Egypte, de verlossing van de slavernij, vormt één geheel met Matsot (het feest van de ongezuurde broden) en Omer Résjiet (het Eerstelingenfeest). Omer Resjiet betekent letterlijk: eerste omer.

Het is niet toevallig, dat God deze feesten heeft ingesteld voor zijn volk. Hij heeft zijn volk gered uit de slavernij met uitgestrekte arm en krachtige hand. Uit de slavernij onder het juk van Farao, moest vreselijke slavenarbeid worden verricht.

Maar óók, en dat is veel meer: het Joodse volk is gered uit de slavernij van de zonde. Velen van het volk Israël waren door de jaren heen, dat men in Egypte woonde, de Egyptische afgoden gaan dienen. Er was geen oog meer voor de God van Abraham, Izaäk en Jacob. God, die door Abraham met hen een eeuwigdurend verbond had gesloten.

Nu blijkt, dat *díe* God trouw is aan Zijn verbond. Alléén vanwege *díe* trouw, gaat God zijn volk verlossen! En ook *dáá*rom stelt hij de feesten in, die moeten worden gevierd. Matsot: Al het oude zuurdesem (gist, staat symbool voor zonde (1 Kor.5:7,8) moet worden verwijderd uit de huizen. Een nieuw begin.

Dat geldt ook voor ons! In Christus worden wij immers nieuwe mensen?! Doe daarom weg de oude mens en maak een nieuw begin.

Het Eerstelingenfeest moest worden gevierd op de eerste dag van de week, vallende in de week van het feest van de ongezuurde broden. Hoe werd dit feest gevierd? Dat wil ik kort schetsen, omdat dat belangrijk is voor het begrijpen wat er in het Nieuwe Testament gebeurd.

Het voert te ver om de liturgie van Pesach uitgebreid te bespreken. Daarom alleen de belangrijkste elementen van de viering van seideravond. Seideravond is de eerste avond van Pesach. Hiermee begint het feest.

In de tijd van Jezus' laatste Pesachfeest hadden de Joodse mensen een gevestigde traditie voor wat betreft de sedermaaltijd. Die maaltijd bevatte ook andere elementen, die geen geboden waren, maar bedoeld als illustratie bij de geschiedenis van Pesach. De bedoeling van dit jaarlijkse feest is: het volk herinneren aan Gods verlossing en de volgende generatie hierover te onderwijzen (Ex. 12:26).

De sedermaaltijd bevat zowel het lezen van delen uit Exodus als veel verschillende zegeningen en gebeden, afgewisseld met zingen. Deze maaltijd is in twee onderdelen op te splitsen: het officiële gedeelte en aansluitend een feestmaal. Het geheel neemt de hele avond in beslag.

Eén van de laatste handelingen van de Messias op aarde was het vieren van de sedermaaltijd van het Pesachfeest. Het is de dag voor seideravond als de discipelen naar de stad gaan om de maaltijd gereed te maken (Matt. 26:17-35; Marc. 14:12-31; Luc. 22:1-38; Joh. 13:1-30). Als de tafel gedekt is gaat Jezus met zijn discipelen aanliggen en verklaart Hij: 'Ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten voor de tijd van mijn lijden aanbreekt. Want Ik zeg jullie: Ik zal geen pesachmaal meer eten voordat het zijn vervulling heeft gevonden in het koninkrijk van God' (Luc. 22:15). Hij onthulde in de verschillende onderdelen van de sedermaaltijd het geheim van Gods verlossingsplan. Hij sprak over zijn lichaam en bloed, over het nieuwe verbond en over zijn dood en opstanding.

Bij de Sedermaaltijd spelen de volgende vier onderdelen een rol door hun betekenis op dit feest:

1. de sederschotel.
2. een kommetje zout water.
3. drie matses.
4. vier bekers wijn.

1. de Sederschotel

*Op de sederschotel liggen: **Zróa** : een botje met een beetje vlees eraan, apart gebraden, als symbool voor het paaslam. **Charósèt** : een mengsel van wijn, vruchten (bv. appels, noten, amandelen, vijgen, dadels, granaatappels) en specerijen (bv. gember, kaneel). De kleur doet denken aan klei (chèrès). Dus charoset doet eraan denken dat de Israëlieten als slaven stenen moesten bakken. **Karpas** : radijs of peterselie - een teken van de lente, de vruchtbaarheid en van hoop voor de toekomst. Het wordt in zout water (symbool voor de tranen van Israël) gedoopt. **Be'etsa** : een ei, als symbool voor eeuwig leven. **Chazèrèt** : ook een 'bitter kruid'. Het is als het jong is zoet, met zachte bladeren. Later wordt het hard en bitter. Dat maakt het heel passend als maroor, bitter kruid: 'zoals chazèrèt eerst zoet is en later bitter, zo was de houding van de Egyptenaren tegenover onze vaders. **Maróór** : bittere kruiden (b.v. mierikswortel), ter herinnering aan de bitterheid van het leven in Egypte.*

2. een kommetje zout water

Zout water symboliseert de tranen van lijden en pijn. Hierin wordt de Karpas gedoopt. Na de tranen van pijn en lijden is er de hoop voor de toekomst, die God heeft beloofd.

3. drie matzes

Aan het begin van de Sedermaaltijd liggen drie matses in een speciale linnen zak. De rabbijnen noemen deze drie een "Eenheid". Sommigen noemen het een eenheid van de vaderen Abraham, Izaäk en Jacob. Anderen verklaren het als een eenheid van dienst, de priesters, de Levieten en de Israëlieten. Wij weten dat de Messias hierin de unieke Drie-eenheid van God zag: Vader, Zoon en Heilige Geest. In de middelste matse zien we een afbeelding van de Messias.

4. vier bekers wijn

Deze vier bekers verwijzen naar de vier beloften die God aan Zijn volk gedaan had in Exodus 6:2-7: -2 God zei tegen Mozes: 'Ik ben de HEER. 3 Ik ben aan Abraham, Isaak en Jakob verschenen als God, de Ontzagwekkende, maar mijn naam HEER heb ik niet aan hen bekendgemaakt. 4 Ik heb met hen mijn verbond gesloten en Kanaän aan hen beloofd, het land waarin zij als vreemdeling hebben gewoond. 5 Ik heb het gejammer van de Israëlieten over de slavenarbeid die hun door de Egyptenaren is opgelegd gehoord, en dat heeft mij aan die belofte herinnerd. 6 Daarom moet je dit tegen hen zeggen: "Ik ben de HEER. Ik zal de last die de Egyptenaren jullie opleggen van je afnemen, ik zal jullie uit je slavenbestaan bevrijden. Met opgeheven arm zal ik jullie verlossen en de Egyptenaren zwaar straffen. 7 Ik zal jullie aannemen als mijn volk, en ik zal jullie God zijn. En jullie zullen inzien dat ik, de HEER, jullie God ben, die jullie bevrijdt van de last die je door de Egyptenaren is opgelegd.-

Vier bekers, de 1e en de 2e, één voor één

1. de beker van de heiliging

De eerste beker wijn wordt geheven en de naam van God wordt geprezen - Heerser van hemel en aarde, die de vruchten van de wijn geschapen heeft.

Als Jezus de Messias de sedermaaltijd begint, neemt Hij deze beker, spreekt de dankzegging uit en zegt: "neemt deze en laat hem bij u rondgaan. Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is.' (Luc. 22:17,18)

2. de beker van de plagen (Ex. 3:19,20 en 12:12)

De tweede beker wordt gevuld met wijn. Een volle beker is symbool van vreugde. Ook hier is er reden tot vreugde over Gods machtige verlossing, maar laat ons ook herinneren met welke grote verliezen en plagen dit gepaard ging. Wat er nodig was om Israël te bevrijden uit slavernij, welke offers er voor gebracht moesten worden. Maar een veel grotere prijs was nodig voor de verlossing uit de slavernij van de zonde: het bloed van de Messias.

De tweede beker wijn wordt nu nog niet gedronken.

Het paaslam (Ex. 12:8,11 en 13)

2e keer - drie matzes

De middelste matse (de Zoon) wordt gebroken, zoals ook Jezus is geofferd. De helft wordt uitgedeeld aan allen aan tafel.

Op de matse wordt een beetje van de maroor, de bittere kruiden, gelegd. Deze wordt in de charoset gedoopt en gegeten. Dit is op de laatste Pesach-viering van Jezus het moment, dat Judas als verrader wordt aangewezen. Matt. 26:23: "Hij antwoordde: 'Hij die samen met mij zijn brood in de kom doopte, die zal mij uitleveren".

De andere helft wordt in een linnen servet gewikkeld en verstopt voor de kinderen. Die zullen aan het eind van de maaltijd ernaar gaan zoeken, vervolgens zal de voorganger dit stuk matse “afkopen” van degene die dit deel gevonden heeft met een paar munten en iedereen aan tafel zal ervan nemen en eten. Het verstopte deel wordt de ‘afikomen’ (Hij die komt) genoemd. Ook Jezus werd in het graf gelegd.

Maar ook zoals de afikomen straks terugkeert om de Pesachmaaltijd te beëindigen, zo ook verrees de zondeloze Messias uit de dood en uit het graf om zijn verlossingswerk te voltooien.

De matze herinnert aan de haast waarmee de Israëlieten Egypte verlieten.

De bittere kruiden herinneren aan de slavernij.

Sinds de tempel er in Jeruzalem niet meer is, en het paaslam met Pesach niet meer kan worden geslacht, herinnert het geroosterde lamsbeentje aan het lam wiens bloed de huizen markeerde en zo Israël bewaarde voor de verdervende plaag waarmee God Israël sloeg.

Dan komt de belijdenis, dat het God Zelf was die Israël bevrijdde uit Egypte:

God en niemand anders.

Iedereen die gelooft dat Jezus de *Messias* is, geloofd dat Hij het Lam van God is, ons Paaslam. Zoals het Joodse volk weten wij dat:

God zélf de zonde op zich genomen heeft en ons verlost heeft van de dood.

God, door Jezus Christus, zijn Zoon.

Psalm 145 wordt gezongen.

Pas nu wordt de tweede beker gedronken.

De afikomen is gevonden en wordt gedeeld zoals het paaslam werd gedeeld van de tijd van de exodus tot de verwoesting van de tempel.

Jezus brak dít stuk matse, de afikomen (Hij die komt) en dankte God met de aloude dankzegging: Geprezen zij U, onze Heer, Heerser van de hemel en de aarde, die brood voortbrengt uit de aarde.

Hij voegt er aan toe: ‘Dit is Mijn lichaam dat voor U gegeven wordt; doet dit tot Mijn gedachtenis’ (Luk. 22:19)

3. De beker van de verlossing (Ex. 6:6)

Dan wordt de derde beker gevuld met wijn en geheven.

Dit is de beker van de verlossing, het symboliseert het bloed van het paaslam.

Deze beker nam Jezus, sprak het dankgebed uit en gaf deze beker aan de discipelen met de woorden: ‘Drink allen hieruit, dit is mijn bloed, het bloed van het verbond, dat voor velen wordt vergoten tot vergeving van zonden.’ (Matt.26:27-30).

4. De beker van de lofprijzing (Ex. 6:7)

De vierde beker wordt gevuld, voor de laatste keer om God, onze Verlosser, onze dank te brengen. Jezus dronk de vierde beker niet. Hij zegt van deze beker, dat Hij die in zijn koninkrijk nieuw met ons zal drinken. Dat was omdat Hij zijn offer nog niet had volbracht. Onze verlossing was nog niet betaald. Er moest nog gewacht worden met de lofprijzing over onze verlossing.

Het vervolg kent u: de gevangenneming uitlopend op het offer van Messias Jezus om al onze zonden volkomen te verzoenen.

Het officiële deel wordt beëindigd met een traditionele wens om de maaltijd te vieren: 'Volgend jaar in Jeruzalem'.

Hiermee wordt niet alleen het feitelijke Jeruzalem bedoeld maar ook het geestelijke Jeruzalem, stad van vrede, vrijheid en gerechtigheid. Voor de messiaanse joden het nieuwe Jeruzalem.

5. De beker voor Elia

Er wordt een extra beker klaargezet voor de profeet Elia, die de komst van de Messias aankondigt en elk moment kan komen. Deze beker wordt nu, bij messiaanse joden, gebruikt als symbool voor de wederkomst van Christus.

Tekst Pesach: 7 dagen....enz.

• Pesach: 7 dagen lang. De eerste dag, seideravond, wordt de verlossing uit de slavernij van Egypte (de macht van de zonde) herdacht.. Op de eerste dag van de week tijdens dit feest is het Feest van de Eerstelingen. Dé Eersteling staat op, overwint dood en Satan, en brengt zijn volk tot verlossing. Toen, bij de instelling van de feesten in het Oude Testament, had God al op het oog, dat hét Paaslam moest worden geslacht. Het was niet toevallig, dat dit zijn beslag kreeg op de vooravond van Pesach. Het was niet toevallig, dat Hij met Pesach werd geofferd. Het was niet toevallig, dat Hij opstond op het Feest van de Eerstelingen. Daarom door God ingesteld in het verre verleden voor altijd! (Lev. 23:14 en 21). De feesten zijn door Christus tot volheid gebracht. Niet afgeschaft, maar er is een nieuwe, diepere betekenis aan toegevoegd. Hét bewijs van Gods trouw aan wat Hij zegt en belooft! (Gen. 3:15)

2. Het Wekenfeest / Pinksteren

Wat na Pesach komt lezen we in: *Deut. 16 : 9-12:*

9 Zeven weken moet u aftellen: zeven weken nadat de eerste sikkil in het koren is gezet 10 moet u voor de HEER, uw God, het Wekenfeest vieren, zo uitbundig als uw vrijwillige gaven het toelaten, naar de mate waarin de HEER, uw God, u zegent. 11 Ten overstaan van hem moet u dan feestvieren, samen met uw zonen en dochters, uw slaven, uw slavinnen, de Levieten die bij u in de stad wonen, en de vreemdelingen, de weduwen en de wezen. Doe dat op de plaats die de HEER, uw God, zal kiezen om er zijn naam te laten wonen. 12 Bedenk dat u zelf in Egypte slaaf bent geweest; houd u daarom zorgvuldig aan deze voorschriften.

In Lev. 23 vanaf vers 9 lezen we dat op het Eerstelingenfeest, de dag na de Sabbat, tijdens het Pesach-feest, de eerste schoof aan de Heer moet worden gewijd. Op dit feest, ook wel Omer Résjiet (= eerste omer) genoemd moet de omer-telling beginnen, 50 dagen lang. Na 7 weken, op die vijftigste dag, in het Grieks Pentecoste, is het Wekenfeest (Lev. 23:15-21).

Het offer op het wekenfeest

15 Vanaf die dag na de sabbat, vanaf de dag dat de schoof omhooggeheven is, moeten zeven volle weken worden afgeteld, **16** tot de dag na de zevende sabbat. Vijftig dagen moeten jullie aftellen, en dan moeten jullie de HEER een graanoffer aanbieden uit de nieuwe tarweoogst.

17 Jullie moeten dan uit je woonplaats brood meenemen om het voor de HEER omhoog te heffen: *twee broden* van twee tiende efa tarwebloem, met zuurdesem gebakken, als gave voor de HEER uit de eerste opbrengst van de nieuwe oogst.

18 Tegelijk met het brood moeten *zeven eenjarige rammen zonder enig gebrek, een stier en twee volwassen rammen* worden aangeboden. Die dienen als brandoffer voor de HEER en vormen samen met de bijbehorende graan- en wijnoffers een geurige gave die de HEER behaagt.

19 Als reinigingsoffer moet een bok worden geofferd, en als vredeoffer twee eenjarige rammen.

20 De twee jonge rammen moet de priester tegelijk met het brood uit de eerste opbrengst van de nieuwe oogst ten overstaan van de HEER omhoogheffen.

Dan moet het eerste graanoffer aan de Heer worden opgedragen. Het eerste van de oogst is dus binnengehaald. Daarvan wordt de Heer een offer gebracht van het beste van de oogst en de jonge dieren. Aan het eind van dit Bijbelgedeelte volgt: 'Jullie moeten die dag als heilige dag samen vieren en mogen dan niet werken. Dit voorschrift blijft voor jullie voor altijd van kracht, generatie na generatie, waar je ook woont.'

'Ga bij het binnenhalen van de oogst niet tot aan de rand van de akker en raap wat blijft liggen niet bijeen, maar laat het liggen voor de armen en de vreemdelingen. Ik ben de HEER, jullie God.' (vers 21-22). Dus de opdracht tot het binnenhalen van de hele oogst.

Hier zien we de overeenkomst met het Pinksterfeest: Hand. 2:1: Toen de dag van het Pinksterfeest aanbrak..... Hier zouden we eigenlijk moeten lezen:

Toen het wekenfeest aanbrak..... Het was nl. het Wekenfeest, waarvoor vele joden, ook vanuit de diaspora in Jeruzalem waren, om dit feest te vieren. Voor de drie grote feesten moesten alle mannen immers naar de tempel om het graanoffer te brengen! Deut. 16:16 'Driemaal per jaar moeten alle mannen dus voor de HEER, uw God, verschijnen op de plaats die hij zal kiezen: voor het feest van het Ongedesemde brood, het Wekenfeest en het Loofhuttenfeest.'

Zoals bij het Wekenfeest de eerste oogst binnen is gehaald, volgt op Pinksteren de eerste oogst: drieduizend komen tot de erkenning, dat Jezus is de Messias, de Beloofde, die zijn volk verlost (Pesach). Zoals het wekenfeest tevens opdracht is tot het binnenhalen van de volle oogst geldt deze opdracht ook op Pinksteren, na de uitstorting van de Heilige Geest. Niet voor niets staat Pinksteren in het teken van de zending.

Maar er moet een diepere band zijn tussen het Wekenfeest en Pinksteren. In de Statenvertaling lezen we in Handelingen 2:1 "En als de dag van het Pinksterfeest **vervuld** werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. De Statenvertaling verwijst naar Lev 23:15. Deut 16:9, waardoor deze band tot uitdrukking komt.

Wetgeving op Sinaï

De Omertelling eindigt, zoals al genoemd, op de Pinksterdag (Pentecoste =vijftigste dag). Oude Joodse bronnen zeggen dat het precies 7 weken duurde van het moment waarop de Israëlieten wegtrokken uit Egypte tot het ogenblik dat ze aan de voet van de berg Sinaï verzameld waren om de Thora in ontvangst te nemen. Zie ook Exodus 19: 1.

Lev. 23: 21 draagt op: '...jullie moeten die dag, de vijftigste, uitroepen tot een heilige samenkomst...' Op die dag, zegt het jodendom, kreeg Israël de twee tafelen op de berg Sinaï. Op die dag sloot God met Israël het verbond. Bevrijding uit Egypte wordt bekroond met de openbaring op de Sinaï. De vrijheid van exodus vindt zijn vervulling in de geboden, op twee stenen tafels ingegraveerd.

Charut en Cherut

Er is een rabbinale uitleg, die aan dit woord 'gegraveerd' een bijzondere betekenis geeft, door de uitspraak te veranderen: lees in plaats van *t r h charut* (gegraveerd) *t r h cherut*, dat betekent: vrijheid. Want, zei hij, niemand zal echte vrijheid vinden, dan alleen door het bestuderen van en leven met de wet. Alleen door te luisteren naar de *Thora*, kan de bevrijding zoals die op het Paasfeest herdacht is, op een goede manier gestalte krijgen. Pas dan kan de vrijheid die God geschonken heeft, op een juiste manier beleefd worden.

Die nauwe band wordt in de Bijbel zelf al aangegeven, als er staat dat men vanaf het Paasfeest moest gaan aftellen tot het moment van het Pinksterfeest, de vijftigste dag na Pasen. Die verbinding wordt in het jodendom vooral inhoudelijk en geestelijk gezien. De verbinding tussen Pasen en Pinksteren is zelfs zo nauw, dat het Wekenfeest ook wel het *slotfeest* genoemd wordt: het Paasfeest wordt er als het ware door afgesloten. Door zeven weken na Pasen af te tellen en dan de wetgeving bij de berg Sinaï te gedenken, wordt beleefd en gevierd dat de bevrijding van het volk uit de slavernij van Egypte geen doel in zichzelf is. De bedoeling is dat het volk van God weer met zijn God zou gaan leven.

Wanneer op deze manier de nauwe band tussen het Paasfeest en het Pinksterfeest gezien wordt, kan ook voor ons het Pinksterfeest een rijkere betekenis krijgen. Dat

nauwe verband tussen wat er bij de berg Sinaï gebeurt en wat ons bericht wordt in Handelingen 2. De tekenen die beschreven worden bij de uitstorting van de Heilige Geest zijn tekenen die direct verwijzen naar het moment dat God zijn verbond heeft opgericht. Dat is beschreven in Ex. 19 en 20. Het geluid van de wind doet denken aan het noodweer wat er was op de berg Sinaï en de vuurvlammen doen denken aan de bliksemstralen die het volk zag toen God verscheen en ging spreken. Net als in Ex. 19 verschijnt God zelf op het Pinksterfeest.

Is dit niet de bedoeling van het werk van Gods Geest die op het Pinksterfeest is uitgestort, dat God mensen brengt tot hun bestemming?

Wie dit nauwe verband ziet, merkt echter ook direct een verschil. Bij de berg Sinaï moest het volk een grote afstand bewaren. Als Pinksteren vervuld wordt, valt de afstand weg. Het gehele huis wordt vervuld met het geluid van de wind, de tongen van vuur zetten zich op ieder van hen. De afstand is er niet meer. Dat kan op dat moment, omdat Christus zijn werk volbracht heeft en er een nieuwe band met God mogelijk is.

Ook nu gaat God een nieuw begin maken, en wordt het verbond vernieuwd. Zoals God destijds zijn belofte aan zijn volk Israël gaf, zo laat Hij nu zien dat andere volkeren in dat ene volk kunnen worden ingelijfd. Was het tot dat moment een enkeling die werd ingelijfd in het volk van God, nu gaat het om volkeren! Dat is het nieuwe van Pinksteren.

Nieuw is ook dat de Heilige Geest veel krachtiger gaat werken. Hij zal de wet niet slechts op tafels van steen ingraveren, maar in de harten van de mensen zelf gaan schrijven. Dat geeft aan de genoemde uitspraak van de rabbijn over het graveren een nog verdere verdieping. Pas wanneer de Geest ons de geboden leert te doen zoals God het bedoelt, kunnen we werkelijk toekomen aan de door God beoogde vrijheid.

Met Sjawu'ot, het wekenfeest, wordt de boekrol van Ruth gelezen: Uw volk is mijn volk en Uw God is mijn God. Deze profetische uitspraak gaat in vervulling als de Heilige Geest wordt uitgestort. Vanaf dan gaat het evangelie de wereld door en mogen alle volken, waaronder ook wij, Ruth naspreken!

3. Loofhuttenfeest / Wederkomst

En zo komen we bij het 3e grote feest: Soekoth – het Loofhuttenfeest.

Het Loofhuttenfeest is het laatste feest in de rij van 7 bijbelse feesten. Samen met Pesach (Pascha) en Shawuoth (het Wekenfeest) door God ingesteld als belangrijkste feesten tot een altoosdurende inzetting (Deut. 16:16).

Het loofhuttenfeest is het laatste oogstfeest. Het hoogtepunt van alle jaarlijkse feesten. Het is het zevende feest, wordt gevierd in de zevende maand en het duurt zeven dagen! Het is een feest vol vreugde: 'U zult vrolijk zijn voor het aangezicht van de HEER, uw God, zeven dagen lang' (Lev. 23:40). Net als de andere feesten verwijst dit feest naar twee gebeurtenissen. Aan de ene kant is het een oogstfeest. Het werd ook wel 'feest van de inzameling' genoemd. Als dit feest begint is de inzameling van de oogst voorbij. Daarom is het feest, tot eer van God, de Gever van al die goede gaven, tevens ook een feest om te gedenken en ter bezinning.

De loofhut

Tijdens het zeven dagen durende feest moet er in hutten geleefd worden, bedekt met loof (Lev. 23:42,43). De betekenis hiervan is de herinnering aan de reis door de woestijn naar het beloofde land. Het zicht naar boven op God is van fundamenteel belang, daarom moet ook de sterrenhemel zichtbaar blijven door het loofdak. God, die Israël door de woestijn heeft geleid en beschermd. Die er steeds voor het volk was.

Tevens een feest van bezinning: Israël, U bent nog steeds onderweg. U bent geen burger van deze wereld, maar U bent onderweg naar een toekomst met God.

En is dít nu juist niet, wat ook voor ons geldt? Ook wij leven in tenten, als bijwoners en niet als 'wereldburgers', ook wij moeten het zicht houden op God en het verlossingswerk van zijn Zoon, ook voor ons geldt de betekenis van dit feest: God loven en prijzen om zijn zorg in ons leven. Hem danken voor alles wat hij geeft. Tot bezinning komen, dat we onderweg zijn.

De loofhut is een provisorisch, tijdelijk onderkomen. Dat zegt ons, dat het leven een doortocht is. In de Bijbel gaat het om de uittocht uit het slavenhuis, de doortocht door de woestijn en de intocht in het beloofde land. Nieuwtestamentisch gezien: de uittocht uit het slavenhuis van de zonde, de doortocht door de woestijn van het leven en de intocht in het beloofde land: de nieuwe aarde.

Loelav

Een belangrijk ritueel tijdens het feest is het zwaaien met de loelav. De loelav (Lev.23:40, 41) is samengesteld uit 4 soorten boomproducten: een palmtak, 3 mirtetakken, 2 takken van beekwilgen en een etrog, dit is een vrij grote en heel geurige citrusvrucht. Onder het uitspreken en/of zingen van het hallel (de psalmen 113 t/m 118) wordt de loelav naar de vier windstreken, naar boven en beneden, voor- en achterwaarts gezwaaid. Hiermee wordt in vreugdevolle lofprijzing en aanbidding

van God aangegeven dat de vruchten van de gehele aarde aan God toebehoren en uit zijn hand ontvangen worden.

Ten tijde van de tempeldienst vonden nog twee belangrijke ceremoniën plaats: de waterceremonie en de lichtceremonie. Tijdens het feest werd er water geput uit de bron van Siloam, onder aan de oude stad van David. Van deze bron was bekend, dat het water levengevend was en genezende kracht had (zie ook Joh. 9:7 en 11). Dit water werd naar boven gebracht, naar de top van de tempelberg. Daar werd het water op de laatste dag van het feest uitgegoten aan de voet van het brandofferaltaar. Hiermee werd aangegeven en erkend, dat God de Gever was van het water, dat leven en oogsten mogelijk maakte. Op de dag van de uitgieting van het water ging het volk met fakkels naar de tempel. Het licht van de fakkels symboliseerde het zonlicht, dat God gaf voor de groei van de gewassen.

Op de laatste dag, de Grote Dag van het feest, stond Jezus op en zei: 'Indien iemand dorst heeft hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zei Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden. Want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was (Joh. 7:37-39).

Jezus zegt dus eigenlijk: 'waar jullie van zingen en over juichen, dat ben IK. Ik ben de bron van levend water, zoals de profeet Jesaja al heeft laten doorschemeren. Wie dit water drinkt, zal nooit meer dorst hebben. En dan: 'Ik ben' is de Naam van God.

De waterceremonie is dus een voorafschaduw van de vervulling met de Geest. Maar het Loofhuttenfeest is toch geen christelijk feest? Jazeker! Het is immers het laatste oogstfeest. Het laatste bijbelboek Openbaring toont ons het einde der tijden, als Christus wederkomt en de grote oogst wordt binnengehaald. Openbaring 14 vertelt, hoe God zijn engelen uitzendt om de sikkel te slaan in de oogst, die rijp is geworden.

Aan het einde van de oogst wordt een maaltijd aangericht: het bruiloftsmaal van het Lam. De Grote (laatste) Dag van het Loofhuttenfeest breekt aan, als de twaalfduizend uit alle twaalf stammen van Israël – samen 144.000 (de volheid van Israël) en de menigte die niemand tellen kan (de volheid der heidenen) samen als geheel Israël binnengaan (Openb. 7)

De Olijfboom

Zo verschijnt geheel Israël – de gelovigen uit het Joodse volk en op die stam geënt de gelovigen uit de heidenen (Rom. 11; Ps. 87) – voor de troon van God en van het Lam om in het nieuwe Jeruzalem het eeuwige oogstfeest te vieren.

Dank aan God, die bij de instelling van de oude feesten dit al op het oog had. Dat doet ons nog meer verwonderd staan. Dankbaar mogen we zo als christen deze feesten uitbundig vieren!

De opdracht

Maar dat brengt ons wél bij de bijbelse opdracht, die de kerk m.n. in Rom. 9 – 11 heeft ontvangen: Het Joodse volk tot jaloersheid brengen.

De apostel Paulus roept ons op niet hoogmoedig te zijn. Wij zijn tenslotte als wilde takken tussen de eigen takken van de edele olijfboom geënt.

De wereld wordt geregeerd door een JOOD: Jezus uit Nazareth! Bidt vurig, thuis én in de erediensten, voor de bekering van dat volk. Moge de HEER nog velen uit het Joodse volk tot bekering brengen, opdat wij met hen en zij met ons uit verwondering

uitroepen: Hoe onuitputtelijk zijn Gods rijkdom, wijsheid en kennis, hoe ondoordringend zijn oordelen en hoe onbegrijpelijk zijn wegen. 'Wie kent de gedachten van de Heer, wie was ooit zijn raadsman? Wie heeft Hem iets gegeven dat door hem moest worden terugbetaald?' Alles is uit hem ontstaan, alles is door hem geschapen, alles heeft in hem zijn doel. Hem komt de eer toe tot in eeuwigheid. Amen. (Rom. 11:33-36)

Deze opdracht heeft in de Gereformeerde Kerken vóór de Vrijmaking een belangrijke plaats gehad. Er waren zelfs drie predikanten voor dit werk vrijgesteld. Na de Vrijmaking is dit in onze kerken helaas niet opgepakt. Daarom is door een aantal predikanten in 1986 de Stichting ter bevordering van Evangelieverkondiging aan het Joodse Volk (Stevaj) opgericht. Via Deputaten Buitenlandse Betrekkingen (BBK) is op de generale synode van Berkel en Rodenrijs in 1996 dit werk mede ter hand genomen door de kerk van Ommen. Naast de Bat Tsion Commissie van Ommen is Stevaj, gezien haar contacten en kennis, blijven bestaan. In 2003 is daadwerkelijk het werk in Israël door Ommen overgenomen.

De samenwerking heeft er in geresulteerd, dat er per 1 jan. 2010 een nieuwe organisatie is opgericht onder de naam YACHAD. Yachad is het Hebreeuws voor SAMEN en werkt onder verantwoordelijkheid van de kerk van Ommen-West.

Het is betreurenswaardig, dat de GS Ede 2014 een verzoek tot instelling van een deputaatschap Kerk en Israël niet heeft gehonoreerd. Het zou goed zijn geweest om als deputaatschap namens het kerkverband naar buiten te treden. Daarmee was het werk slagvaardiger en krachtiger geweest. Maar dat heeft Yachad er niet van weerhouden dóór te gaan in de overtuiging, dat de God van Israël ons daartoe heeft geroepen.

Maar daarvoor hebben we u en jou nodig! Wat kunt U, kun jij doen?

Kunt u, kun jij u ook iets doen?

Jazeker! Jij/u kunt Yachad helpen!

Want we kunnen dit niet alleen. We zijn hierbij in de eerste plaats afhankelijk van de Here God. Maar U/jullie kunnen daar ook bij helpen. Hoe?

- Door zelf te bidden om Gods ontferming voor het Joodse volk, en door de Messiasbelijdende Joden en gemeenten aan de HEER op te dragen.
- Door in uw gemeente aandacht te vragen voor een geregeld gebed voor het Joodse volk en de Messiasbelijdende Joden.
- Door mee te doen als gemeente aan de Israëlzondag (de eerste zondag in oktober).
- Door anderen te attenderen op het bestaan en het werk van Yachad.
- Door medewerkers van Yachad uit te nodigen de film 'Terug naar Jeruzalem' bij u te draaien en een nabespreking te leiden.
- Door Yachad een sedermaaltijd in uw gemeente te laten organiseren.
- Door het werk van Yachad financieel te ondersteunen (donateur, eenmalige gift, schenking)

Logo

Tot slot nog even het logo van Yachad. Wat zien we daar?

Allereerst een Menorah, de zevenarmige kandelaar.

Maar door de onregelmatige vorm ook het symbool van de olijfboom uit Romeinen

YACHAD: Wij met hén - SAMEN

Voor meer informatie kunt u kijken op onze website www.yachad.nl